

“मीठे बच्चे- तन-मन-धन अथवा मन-वचन-कर्मबाट यस्तो सेवा गर जसबाट २१ जन्मको लागि बाबाद्वारा त्यसको रिटर्न मिलोस्।
सेवामा कहिल्यै पनि आपसमा मनमुटाव हुनु हुँदैन।”

प्रश्न:- ड्रामा अनुसार बाबाले जुन सेवा गराइरहनु भएको छ त्यसमा अझ तीब्रता ल्याउने विधि के हो?

उत्तर:- आपसमा एकमत होस्, कहिल्यै पनि कुनै मतभेद नहोस्। यदि मतभेद भएमा के सेवा गर्छौं? त्यसैले आपसमा मिलेर संगठन बनाएर सर-सल्लाह गर, एक अर्काको सहयोगी बन। बाबा त सहयोगी हुनुहुन्छ नै तर “हिम्मते बच्चे, मददे बाप...” यसको अर्थलाई यथार्थ रूपमा बुझेर महान् कार्यमा सहयोगी बन।

ओम् शान्ति। प्यारा बच्चाहरू यहाँ आउँछन् रुहानी बाबाको पासमा रिफ्रेश हुन। जब रिफ्रेश भएर फर्केर जान्छन् अनि गएर अवश्य पनि केही गरेर देखाउनु पर्छ। हरेक बच्चाको सेवाको सबुत दिनुपर्छ। जसरी कुनै-कुनै बच्चाहरूले भन्छन्- हाम्रो सेवा केन्द्र खोल्ने मन छ। गाउँघरमा पनि सेवा गर्छौं नि। त्यसैले बच्चाहरूलाई सदैव यो ख्याल हुनुपर्छ- हामीले मन, वचन, कर्म, तन, मन, धनबाट यस्तो सेवा गरौं जसबाट भविष्यमा २१ जन्मको लागि बाबाद्वारा त्यसको रिटर्न मिलोस्। यही ख्याल होस्। मैले केही गर्छु? कसैलाई ज्ञान दिन्छु? सारा दिन यो ख्याल आउनु पर्छ। सेवा केन्द्र खोले पनि घरमा स्त्री-पुरुषको बिच मनमुटाव हुनु हुँदैन। कुनै घमासान हुनु हुँदैन। संन्यासीहरू घरको घमासानबाट निस्कन्छन्। बेवास्ता गरेर जान्छन्। फेरि सरकारले उनीहरूलाई रोक्छ र? उनीहरू त केवल पुरुषहरू मात्रै निस्कन्छन्। अचेल कुनै-कुनै माताहरू पनि निस्कन्छन्, जसको कोही आफ्नो हुँदैन वा वैराग्य आउँछ, उनीहरूलाई पनि ती संन्यासीहरूले बसेर सिकाउँछन्। उनीहरूद्वारा आफ्नो धन्दा गर्छन्। उनीहरूको साथमा पैसा आदि सबै हुन्छ। वास्तवमा घरबारै छोडेपछि त फेरि पैसा राख्न आवश्यकता पर्दैन। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाइरहनु भएको छ। हरेकको बुद्धिमा आउनु पर्छ- मैले बाबाको परिचय दिनु छ। मनुष्यले त केही पनि जानेका छैनन्, बेसमझ छन्। तिमी बच्चाहरूको लागि बाबाको आदेश छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमीले आफलाई आत्मा सम्झ, केवल पण्डित बन्ने होइन। आफ्नो पनि कल्याण गर्नु छ। यादद्वारा सतोप्रधान बन्नु छ। धेरै पुरुषार्थ गर्नु छ। नत्र धेरै पछुताउनु पर्छ। भन्छन्- बाबा हामीले घरी-घरी बिसिन्छौं। संकल्प आउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ- त्यो त आउँछ नै। तिमी बाबाको यादमा रहेर सतोप्रधान बन्नु छ। आत्मा जो अपवित्र छ, त्यसले परमपिता परमात्माको नै याद गरेर पवित्र बन्नु छ। बाबाले नै बच्चाहरूलाई निर्देशन दिनुहुन्छ- हे आज्ञाकारी बच्चाहरू! तिमीलाई आदेश गर्छु- मलाई याद गरौं भने तिमी पाप काटिन्छ। सबैभन्दा पहिलो कुरा यो नै सुनाऊ, निराकार शिवबाबा भन्नुहुन्छ- म पतित-पावन हूँ। मेरो यादद्वारा नै विकर्म विनाश हुन्छ, अरू कुनै उपाय छैन। न कसैले बताउन सक्छ। अनगिन्ति संन्यासी आदि छन्, निमन्त्रण दिन्छन्- योग सम्मेलनमा आएर भाग लेऊ। तर उनीहरूको हठयोगबाट कसैको कल्याण त हुँदैन। धेरै योग आश्रमहरू छन् जसलाई यो राजयोगका विषयमा बिल्कुलै थाहा छैन। बाबालाई नै चिन्दैनन्। बेहँदका बाबा नै आएर सच्चा-सच्चा योग सिकाउनु हुन्छ। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई आफू समान बनाउनु हुन्छ। जसरी म निराकार छु। अस्थायी रूपमा यस तनमा आएको छु। भाग्यशाली रथ त अवश्य मनुष्यकै हो। साँढेको त भनिदैन। कुनै घोडागाडी आदिको कुरा होइन। न लडाईंको कुनै कुरा हो। तिमीले जानेका छौं- हामीले मायासँग नै लडाईं गर्नु छ। गायन पनि गरिन्छ- मायासँग हारे हार... तिमीले धेरै राम्ररी सम्झाउन सक्छौं तर अहिले सिकिरहेका छौं। कोही सिक्दा-सिक्दै पनि एकदम तल गिर्छन्। कसैमा मतभेद हुन्छ। दुई दिदी-बहिनीको पनि आपसमा कुरा मिल्दैन, मनमुटाव हुन्छ। तिमी आपसमा कुनै पनि मतभेद हुनु हुँदैन। मतभेद भयो भने बाबा भन्नुहुन्छ- यिनले के सेवा गर्छन्। धेरै राम्रा-राम्रा बच्चाहरूको पनि यस्तो हाल हुन्छ। अहिले माला बनायो भने त भनिन्छ बिग्रेको माला हो। यिनमा अझै यी यी अवगुण छन्। ड्रामा योजना अनुसार बाबाले सेवा पनि गराइरहनु हुन्छ। निर्देशन दिइरहनु हुन्छ। राजधानीमा चारैतिर सेवाको घेराउ हाल। केवल एक जनाले मात्र कहाँ गर्ने हो र? आपसमा मिलेर सल्लाह गर्नु छ। सबैको एकमत हुनुपर्छ। बाबा एक हुनुहुन्छ तर सहयोगी बच्चाहरू विना काम कहाँ गर्नुहुन्छ। तिमीले सेवा केन्द्रहरू खोल्छौं, राय लिन्छौं। बाबाले सोध्नुहुन्छ- मदत गर्न सक्छौं? भन्छन्- हुन्छ बाबा। यदि मदत दिने नभए केही गर्न सकिदैन। घरमा पनि मित्र-सम्बन्धी आदि आउँछन् नि। गाली गर्छन्, उनीहरूले तिमीलाई कष्ट दिइरहन्छन्। तिमीले त्यसको पर्बाह

गर्नु हुँदैन।

तिमी बच्चाहरू आपसमा बसेर सल्लाह गर्नुपर्छ। जसरी सेवा केन्द्र खोल्दा सबै मिलेर लेख्छन्- बाबा हामी टिचरको राय अनुसार यो काम गर्छौं। सिन्धी भाषामा भन्छन्- ब त बारा (एकसँग दुई मिल्दा १२ हुन्छ)। १२ भयो भने अझै राम्रो विचार निस्कन्छ। कहीं कहीं एक आपसमा राय लिँदैनन्। यस्तो कुनै काम हुन सक्छ र? बाबा भन्नुहुन्छ- जबसम्म तिम्रो आपसमा संगठन नै छैन भने तिमिले यति ठूलो कार्य कसरी गर्न सक्छौ? सानो दोकान, ठूलो पसल पनि हुन्छ नि। आपसमा मिलेर संगठन बनाउँछन्। यस्तो कसैले भन्दैन बाबा हजुरले मदत गर्नुहोस्। पहिला त सहयोगी बनाउनु पर्छ। फेरि बाबा भन्नुहुन्छ- हिम्मतले बच्चे मदत बाप। पहिला त आफ्ना सहयोगी बनाऊ। बाबा मैले यति गर्छु बाँकी हजुरले मदत गर्नुहोस्। यस्तो होइन, पहिला हजुरले मदत गर्नुहोस्। हिम्मतले मर्दा... यसको पनि अर्थ बुझ्दैनन्। पहिला त बच्चाहरूको हिम्मत चाहिन्छ। कस-कसले के मदत दिन्छन्? हिसाब-किताब सारा लेख्छन्- फलाना-फलानाले यो मदत दिन्छन्। बकाइदा लेखेर दिन्छन्। बाँकी कहाँ एक एकले भन्छन् र- मैले सेवा केन्द्र खोल्छु, मदत गर्नुहोस्। यसरी त बाबाले खोल्न सक्नुहुन्न र? तर यस्तो त हुन सक्दैन। कमिटी बनाएर आपसमा भेट्नु पर्छ। तिमिहरूमा पनि नम्बरवार छ नि। कतिले तै बिल्कुलै केही पनि बुझ्दैनन्। कोही धेरै हर्षित भइरहन्छन्। बाबाले त सम्झनुहुन्छ- यस ज्ञानमा धेरै खुसी रहनु पर्छ। एउटै बाबा, टिचर, गुरु मिल्नु भएको छ त्यसैले खुसी हुनुपर्छ नि। दुनियाँमा यो कुरा कसैले जान्दैन। शिवबाबा नै ज्ञानको सागर, पतित-पावन, सर्वका सद्गतिदाता हुनुहुन्छ। सबैका पिता पनि एउटै हुनुहुन्छ। यो कुरा अरु कसैको बुद्धिमा छैन। अहिले तिम्रो बच्चाहरूलाई थाहा छ- उहाँ नै ज्ञानको सागर, मुक्तिदाता, गाइड हुनुहुन्छ। त्यसैले बाबाको मतमा चल्नुपर्छ। आपसमा मिलेर सल्लाह गर्नु छ। खर्च गर्नु छ। एउटैको मतमा त चल्न सकिन्न। सहयोगी सबै हुनुपर्छ। यो बुद्धि पनि हुनुपर्छ नि। तिम्रो बच्चाहरूले घर-घरमा सन्देश दिनु छ। सोध्छन्- विवाहमा निम्तो मिल्छ, जाउँ? बाबा भन्नुहुन्छ- किन नजाने? जाऊ, गएर आफ्नो सेवा गर। धेरैको कल्याण गर। भाषण पनि गर्न सक्छौ। मृत्यु सामुन्ने खडा छ, बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर। यहाँ सबै पाप आत्माहरू छन्। बाबालाई पनि गाली गरिरहन्छन्। बाबासँग तिम्रीलाई बेमुख गरिदिन्छन्। गायन पनि छ- विनाश काले विपरीत बुद्धि। कसले भन्नुभयो? बाबाले स्वयं भन्नु भएको छ- मसँग प्रीत बुद्धि छैन। विनाश काले विपरीत बुद्धि छ। मलाई चिनेकै छैनन्। जसको प्रीत बुद्धि छ, जसले मलाई याद गर्छ, उसैले विजय पाउँछ। प्रीत बुद्धि भएर पनि याद गर्दैनन् भने सानो पद पाउँछन्। बाबाले बच्चाहरूलाई निर्देशन दिनुहुन्छ। मूल कुरा हो सबैलाई सन्देश दिनु। बाबालाई याद गर अनि पावन बनेर पावन दुनियाँको मालिक बन। ड्रामा अनुसार बाबाले पनि बुढो शरीर लिनुपर्छ। वानप्रस्थमा प्रवेश गर्छन्। मनुष्यले वानप्रस्थ अवस्थामा नै भगवानसँग मिल्नको लागि मेहनत गर्छन्। भक्तिमा त सम्झन्छन्- जप-तप आदि गर्नु, यी सबै भगवानसँग मिल्ने मार्ग हुन्। कहिले भेटिन्छ त्यो केही थाहा हुँदैन। जन्म-जन्मान्तर भक्ति गर्दै आएका छन्। तर भगवान त कसैलाई मिल्नु हुन्न। यो बुझ्दैनन्- बाबा आउनु हुन्छ नै तब, जब पुरानो दुनियाँ नयाँ बनाउनु पर्ने हुन्छ। रचयिता बाबा नै हुनुहुन्छ, चित्र त छ तर त्रिमूर्तिमा शिवलाई देखाउँदैनन्। शिवबाबा विना ब्रह्मा-विष्णु-शंकर देखाएका छन्, मानौं गैला काटिएको छ। बाबा विना त अनाथ बनेका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म आएर तिम्रीलाई सनाथ बनाउँछु। २१ जन्म तिम्रो सनाथ बन्छौ। कुनै मेहनत हुँदैन। तिमिले पनि भन्छौ- जबसम्म बाबा मिल्नु हुन्न, तबसम्म हामी पनि बिल्कुलै अनाथ, तुच्छ बुद्धिका थियौं। पतित-पावन भन्छन् तर उहाँ कहिले आउनु हुन्छ, यो जानेका छैनन्। पावन दुनियाँ हो नै नयाँ दुनियाँ। बाबाले कति साधारण रीतिले सम्झाउनु हुन्छ। तिम्रीलाई पनि समझमा आउँछ, म बाबाको बनेको छु, स्वर्गको मालिक अवश्य बन्छु। शिवबाबा हुनुहुन्छ बेहदको मालिक। बाबाले नै आएर सुख-शान्तिको वर्सा दिनु भएको थियो। सत्ययुगमा सुख थियो, अरु सबै आत्माहरू शान्तिधाममा थिए। अहिले यी कुरालाई तिमिले बुझ्छौ। शिवबाबा किन आउनु भएको थियो? अवश्य पनि नयाँ दुनियाँको रचना गर्न। पतितलाई पावन बनाउन आउनु भएको थियो। उच्च कार्य गर्नुभएको थियो, मनुष्य घोर अन्धकारमा छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। तिम्रो बच्चाहरूलाई बाबा बसेर जगाउनु हुन्छ। तिम्रीलाई अहिले सारा ड्रामाको विषयमा थाहा छ- कसरी नयाँ दुनियाँ फेरि पुरानो दुनियाँ हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- अरु सबै कुरा छोडेर एक बाबालाई याद गर। मलाई कसैसँग घृणा छैन। यो सम्झाउनु पर्छ- ड्रामा अनुसार मायाको राज्य पनि हुनु छ। अहिले फेरि बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अब यो चक्र पूरा हुन्छ। अहिले तिम्रीलाई ईश्वरीय मत मिलेको छ, यसैमा चल्नुपर्छ। अब ५ विकारको मतमा चल्नु हुँदैन। आधार्कल्प तिम्रो मायाको मतमा चलेर तमोप्रधान बनेका छौ। अहिले म तिम्रीलाई सतोप्रधान बनाउन आएको छु। सतोप्रधान, तमोप्रधानको यो खेल हो। ग्लानिको कुनै कुरा छैन। भन्छन्-

भगवानले यो जन्म-मरणको चक्रको नाटक नै किन रचनुभयो? किन भन्ने प्रश्न नै उठ्दैन। यो त ड्रामाको चक्र हो, जुन फेरि दोहोरिइरहन्छ। ड्रामा अनादि छ। अहिले हो कलियुग, सत्ययुग बितेर गयो। अब फेरि बाबा आउनु भएको छ। बाबा-बाबा भनिरह्यौ भने कल्याण भइरहन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यी अति गहन रमाइला कुरा हुन्। भन्छन्— शेरनीको दूधको लागि सुनको भाँडो चाहिन्छ। सुनको बुद्धि कसरी बन्छ? आत्मामा नै बुद्धि हुन्छ नि। आत्मा भन्छ— मेरो बुद्धि अहिले बाबा तिर छ। मैले बाबालाई धेरै याद गर्छु। बस्दा-बस्दै बुद्धि अरु तिर जान्छ नि। बुद्धिमा कामधन्दा याद आइरहन्छ। त्यसैले तिम्रो कुरा सुन्दै सुन्दैनन्। मेहनत छ। जति-जति मृत्यु नजिक आउँदै जान्छ, त्यति तिम्रो धेरै यादमा रहन्छौ। मर्ने बेलामा सबैले भन्छन्— भगवानलाई याद गर्नुहोस्। अहिले बाबाले स्वयं भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। तिम्रो सबैको वानप्रस्थ अवस्था हो। फर्केर जानु छ त्यसैले अब मलाई याद गर। अरु कुनै कुरा नसुन। जन्म-जन्मान्तरको पापको बोझ तिम्रो शिरमा छ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— यतिबेला सबै अजामिल छन्। मूल कुरा हो यादको यात्रा जसद्वारा तिम्रो पावन बन्छौ, फेरि आपसमा प्रेम पनि हुनु पर्छ। एक-अर्कासँग राय लिनुपर्छ। बाबा प्रेमको सागर हुनुहुन्छ नि। त्यसैले तिम्रो पनि आपसमा धेरै प्रिय हुनुपर्छ। देही-अभिमानि बनेर बाबालाई याद गर्नु छ। दिदी-भाइको सम्बन्ध पनि तोड्नु पर्छ। भाइ-बहिनीसँग पनि योग नराख। एक बाबासँग मात्र योग राख। बाबाले आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौ भने तिम्रो विकारी दृष्टि समाप्त हुन्छ। कर्मेन्द्रियहरूद्वारा कुनै विकर्म गर्नु हुँदैन। मनमा तुफान अवश्य आउँछ। यो धेरै ठूलो लक्ष्य हो। बाबा भन्नुहुन्छ— हेर, कर्मेन्द्रियहरूले धोका दिन्छन् त्यसैले होसियार बन। यदि उल्टो कर्म गर्यौ भने समाप्त। चढे तो चाखे बैकुण्ठ को मालिक... मेहनत सिवाय कहाँ केही हुन्छ र। धेरै मेहनत छ। देह सहित देहका... कसै-कसैको त बन्धन नभए पनि फँसिरहन्छन्। बाबाको श्रीमत्तमा चल्दैनन्। तिम्रो पासमा लाख, दुई लाख रूपैया छ होला, ठूलो परिवार होला तैपनि बाबा भन्नुहुन्छ— धेरै धन्दा आदिमा नफँस। वानप्रस्थी बन। खर्च आदि कम गर। गरिबहरू कति साधारणसँग चल्छन्। अहिले के-के चीज निस्केका छन्, कुरै नगर। धनी व्यक्तिहरूले धेरै खर्च गर्छन्। नत्र पेटलाई के चाहिन्छ? बस्, एक पाउ आँटा। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आपसमा धेरै-धेरै प्रिय बन्नु छ तर भाइ-बहिनीसँग योग राख्नु छैन। कर्मेन्द्रियद्वारा कुनै पनि विकर्म गर्नु छैन।

२) एक ईश्वरीय मतमा चलेर सतोप्रधान बन्नु छ। मायाको मतलाई छोडिदिनु छ। आपसमा संगठन बलियो बनाउनु छ, एक अर्काको सहयोगी बन्नु छ।

वरदान:- अमृतबेलाको महत्त्वलाई बुझेर खुल्ला भण्डारबाट आफ्नो झोली भरपूर गर्ने तक दि रवान भव
अमृतबेलामा वरदाता, भाग्य विधाताबाट जस्तो तकदिरको रेखा खिचाउन चाहन्छौ खिचाऊ किनकि त्यस समयमा उहाँ भोला भगवानको रूपमा लवफुल हुनुहुन्छ त्यसैले मालिक बनेर अधिकार लेऊ। खजानामा कुनै पनि ताला-चाबी छैन। त्यस समयमा केवल मायाको बहानाबाजीलाई छोडेर एक संकल्प गर— म जो हुँ, जस्तो हुँ, हजुरको हुँ। मन बुद्धि बाबालाई अर्पण गरेर तख्तनशीन बन्यौ भने बाबाको सर्व खजाना तिम्रो खजाना अनुभव हुन्छ।

स्लोगन:- सेवामा यदि स्वार्थ मिसियो भने सफलता पनि मिसिन्छ त्यसैले निःस्वार्थ सेवाधारी बन।